

helst, det være sig lidt eller meget, til den Person, der er Tale om. Det andet Spørgsmaal kommer først bagefter, naar det første er afgjort, det er dette, hvor meget han skal svare, naar det først er afgjort, at han overhovedet skal svare noget. Det sidste Spørgsmaal afgør Overøvrigheden. Den bestemmer Bidragets Størrelse og bestemmer det forskelligt til forskellige Tider, under Hensyn til de Forandringer, som der maatte være foregaaende i den forsørgelsespligtiges Formuesvilkaar. Men uden at det første Spørgsmaal er afgjort, kan Administrationen aldeles ikke befatte sig med at sige, hvor meget den paagældende skal betale. Spørgsmaalet om, hvor vidt den paagældende virkelig er pligtig til at svare Underholdningsbidrag lige over for den Person, der er Tale om, kan efter den gældende Ret kun afgøres paa 2 Maader. Den ene Maade er den, at der forelægges den paagældendes egen Erkendelse af Grundlaget for Forpligtelsen, hvad enten en saadan Erkendelse fremtræder i Form af et retligt Forlig eller afgives som en Erklæring for den vedkommende Overøvrighed. Men vil den paagældende ikke erkende, at han er alimentationspligtig, er der efter den nuværende Lovgivning ikke andet at gøre end at søge ved Domstolene at saa konstateret hans Forpligtelse i saa Henseende. Saaledes staar Forholdet. Det er dette Forhold, som mit Vædringsforslag under Nr. 1 gaar ud paa at bevare for de Tilfælde, hvor denne Lov maatte komme til Anvendelse, naar Forslaget overhovedet bliver til Lov. Mit Forslag under Nr. 1 gaar ud paa, at naar den paagældende ikke giver sin egen Erkendelse af, at han er pligtig til at svare Underholdningsbidrag, skal Spørgsmaalet afgøres ved Domstolene, og saa gives der i Vædringsforslaget nærmere Regler for, hvorledes Sagen skal anlægges. Det er akkurat det samme, som man har nu, og ikke andet. Det er det, som jeg ikke ønsker nogen Forandring i. Jeg vilde anse det for i høj Grad uretferdigt, dersom man vilde gøre den Forandring, som er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag. Der staar ikke i det foreliggende Lovforslag det mindste om, at det Spørgsmaal, om den paagældende overhovedet er pligtig til at svare Underholdningsbidrag, skal afgøres af Domstolene. Hvis den paagældende nægter det, efter Omstændighederne enten fordi den Person, som der er Tale om at svare Bidrag til, ikke staar i den Forbindelse med ham, at et saadant Bidrag kan kræves af ham, eller fordi han ikke har misligholdt nogen Forpligtelse i saa Henseende, kan han efter Lovforslaget ikke gaa til Domstolene med

Sagen, tværtimod, hele Historien afgøres administrativt. Det er ikke første Gang, jeg har den Ære at tale med den ærede Minister derom. Allerede ved Sagens tidligere første Behandling i den foregaaende Session og nu igen ved dennes første Behandling har jeg fremdraget denne Sag, men den ærede Minister har altid svaret mig ligesom i Gaar: Sa naturligvis, vi ville ikke have Domstolene med ved denne Lejlighed, det er Overøvrigheden, der skal klare det hele. Jeg veed ikke, hvad man skal sige til en saadan Rabinets-Justits, som griber ind i de allerintimeste Familieforhold, og som giver Overøvrigheden Ret til vilkaarlig at blande sig i Familieforhold og paalægge Børgbyrder, uden at man giver den paagældende Ret til at forsvare sig paa den ellers heri Landet gældende Maade. Det er en Fremgangsmaade, som jeg tror, naar man ser nøje paa den, ingen vil kunne give sit Bifald. Og naar det ærede Udvalg ikke har rørt derved, hvad det ikke har gjort — det er navnlig første Stykke af Lovforslagets § 9, det her drejer sig om — gaar jeg ud fra, at det er, fordi Udvalget, som har været beskæftiget saa meget paa anden Maade med Enkelthederne i denne Sag, ikke har været opmærksom paa dette Forhold. Jeg troede, at det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds vidste det, som jeg her har sagt, thi saa vidt jeg veed, har det ærede Medlem en Gang i Fortiden beskæftiget sig noget med juridiske Studier, jeg troede, han vidste, at ingen efter den gældende Ret kan paalægge nogen Person Alimentationspligt undtagen der forelægges egen Erkendelse for, at han er pligtig til at yde Alimention — ikke Størrelsen, den fastsætter Overøvrigheden, naar Forpligtelsen først er givet — men at dersom han ikke vil give en saadan Erkendelse, skal det ved Dom konstateres, at han har en saadan Pligt. Det er det, som jeg har foreslaaet her, mit Vædringsforslag under Nr. 1. Det angaar kun Forsørgelsens Størrelse, det foreslaar, at denne skal kunne afgøres ved Domstolene, og det er det, det gælder nu. Saa sagde det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds, at det vilde han allermindst have som en privat Politisag. Veed det ærede Medlem da ikke, at det netop er en privat Politisag, man maa anlægge mod den paagældende, som man vil have paalagt Forsørgelsespligten, naar han ikke vil erkende den? Sagen behandles saa som en privat Politisag, det er den gældende Ret, og det troede jeg, at det ærede Medlem havde vidst. Det er netop heldigt, at det er private Politisager, thi saa behøver den ærede Minister ikke at komme med